

Quatre poemes

L'espera

Dissabte Sant. Guaret ple de roselles.
 La fresca mà del vent fa onejar l'ombra, clara
 i verda, dels sembrats. Nuvolada amb clivelles
 de sol. Canta un cucut. Un dring, llunyà, d'esquelles...
 Han immolat l'Anyell, al turó! On és, ara,
 l'Amor que mou el sol i les estrelles?

Al comellar, un sepulcre és segellat, encara.

Veus de l'any

Temps madur

Pampolada d'una vinya
 que esbarria el vent del Nord.
 S'han aturat, els meus passos,
 al llarg vessant del record.

A contrallum, sembla negra,
 l'alzina, amb branques de mort.

Març

Un aleteig de papallona
 fregava el verd suau d'una feixa adormida.
 I, d'un clap de garriga, que flameja
 amb grogues mates d'argelaga,
 arriba el cant ingenu d'un cucut.
 Blau indecís, creixença de la llum...
 Fresc llinard de la casa del bon temps.

Destí

Solitud de fondalada.
 Vora un marge, cep retort.
 Ventada d'agulles fredes:
 gebre al cim de la mort.

La llum de tarda s'atura
 a la carena dels oms.
 Quan tremola l'estelada,
 la nit baixa al fons d'un pou.

Solitud sense repòs.
 Camí de l'alzina negra...
 Alba incerta, fràgil do.

..... Jordi Pàmies

Paradoxa

La solitud: por compartida.
Boira de nit, fal·laç volum
que s'arrossega per l'eixida.

L'amor: efimera besllum,
pel caminal fosc de la vida.

Caliu incert, engany del fum,
planura eixuta i adormida...

Som a l'hivern, i creix la llum;
la nit s'escurça, enfredorida.
Cavalls del sol, d'aïrosa brida!

Xops nus del riu: àrid volum,
llança dels anys, eixarreïda.

Retrobarem l'antic perfum
voluptuós, la rosa humida?

Secreta llum.
Torxa d'amor, que no és consum,
fa resplendir tota una vida.

Clot del Llop

Pendent suau del Clot del Llop.
Fosca verdor del blat, espès i alt,
ordi subtil, que el vent de mar pentina,
una filera grisa d'olivers...
Ran de l'espona d'un bancal, floreixen,
amb hàbit de quaresma, tot de malves
i ravenisses blanques:
una alenada incerta d'alegria.
Als marges, paret seca de l'oblit.
En una feixa, que retalla l'ombra,
hi ha una verdor esquitxada de roselles.
Sota un cel blau de primavera,
l'udol glaçat, en el record:
vaga temença d'una nit d'hivern,
esquerpa solitud del Clot del Llop.

